

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ต้นเค้าของศาสนา

ธรรมะเราออกไปทั่วโลก คือคนไทยเราไปอยู่ทั่วไป ประเทศอื่นเช่นอย่างพวกเขมร พวกญี่ปุ่นนี่เขานับถือพุทธศาสนาเขาก็พอใจ มีรอบๆ ฟังไปหมด วันหนึ่งๆ ที่เขามาดู อินเทอร์เน็ตนี่ประมาณ ๓,๐๐๐ ก็เป็นประโยชน์อย่างหนึ่ง ได้ยินว่าเขาไปอยู่เมืองนอกไม่มี ศาสนาไม่มีเสียงอรรถเสียงธรรมละซิ เวลาทำการทํางานแล้วมาพักก็รู้สึกว้าว เมืองเขา เป็นตัวใครตัวมัน เมืองเขาไม่มีไอ้ปุ๊กก็ไอ้หยองไอ้ตูปเล่นละซิ เหงา พอได้ดูอินเทอร์เน็ต แล้วเพลิน ฟังเสียงเทปเสียงอะไรนี่เพลิน เลยพอใจเอานี้เป็นเครื่องอยู่ นั่นอย่างนั้นนะ

ธรรมเป็นเครื่องอยู่อบอุ่นมาก อย่างอื่นเป็นเครื่องอยู่เครื่องเล่นมีจิตมีชิตต่อไป เรื่อยๆ แต่ธรรมะนี้ไม่จิตยั้งหนักเข้าไปๆ มีรสมีชาติหนักเข้าไปโดยลำดับ เราจึงได้พูด เสมออยากให้โลกนี้ได้สนใจในธรรมที่ถูกต้องดีงาม ได้สนใจในธรรมแล้วธรรมนี้จะสัมผัส สัมพันธ์ทั่วไป แล้วความเดือดร้อนวุ่นวายซึ่งเป็นพื้นเป็นไฟจะค่อยสงบลงๆ เพราะธรรมนี้เป็น น้ำดับไฟ แต่ก็ไปไม่ได้ เพราะโลกนี้ดีชั่วมันเป็นพื้นฐานอยู่อย่างนี้มาตั้งเดิม ส่วนมากทางต่ำจะมีอำนาจมากกว่า เรื่องมีด้วยกันมีอยู่ ธรรมมี โลกมี แต่ถ้าได้ธรรมเข้าไป แทรกแล้วเริ่มมีที่พึ่งที่เกาะ

ดังที่เขาว่าเขาอยู่เมืองนอกทำการทํางาน เวลาว่างเหงา เวลาพักผ่อนหยุดงานเหงา ไม่มีเพื่อนฝูง พอได้ยินเสียงอรรถเสียงธรรมนี้รู้สึกว้าจิตใจแจ่มชื่นเบิกบานเข้าเป็นลำดับ เรียกว่าได้ที่พึ่งวางใจแกะ มันก็อย่างนั้นแหละ อย่างพระท่านภาวนาอยู่ในป่า ท่านได้ที่พึ่ง ในป่าในเขา นี่เป็นต้นเค้าของศาสนาเลย คือป่าคือเขา พระบรมมานี้พระพุทธเจ้ารับสั่งเลย ให้ไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ นี่ละพระโอวาทเบื้องต้น พระบรมมาทุกองค์ต้องได้รับพระ โอวาทข้อนี้ เป็นพระโอวาทที่สอนให้อยู่ให้บำเพ็ญในที่เช่นนั้น รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสหาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาวชิวํ อสุสฺสาทิ กรณียํ ขึ้นต้นเลย บรรพชาอุปสมบทแล้วให้เธอ ทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื่อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่ปราศจากสิ่ง ก่อทวน และจงพากันอยู่และบำเพ็ญในสถานที่นั้นตลอดชีวิตเถิด ไม่มีจิตนะ ตลอดชีวิต อสุสฺสาทิ ให้อุตส่าห์พยายามอยู่เช่นนั้น ยาวชิวํ คือตลอดชีวิตเลย ไม่มีว่าธรรมะประเภทนี้ จิตจางนะ

พระพุทธเจ้าก็ดี สาวกก็ดี ทรงบำเพ็ญในป่า ตรัสรู้ในป่า พระสงฆ์ก็เหมือนกัน บำเพ็ญอยู่ในป่า บรรลุธรรมหรือตรัสรู้ธรรมอยู่ในป่า พ้นจากทุกข์ในป่าว่านั่นแหละ แล้ว ตรงกันข้ามพวกเรานี้โดดลงหลุมนรกในบ้านอย่างนี้ก็ได้นี่นะ แก่กันซิ ท่านพ้นจากทุกข์โดด ขึ้นจากนรกในป่าๆ อันนี้โดดลงนรกในบ้านๆ พลิกกันมาก็ได้ พลิกมาเพื่อแก้เรา ไม่ได้ พลิกมาเพื่อถูกเหยียดหยามผู้หนึ่งผู้ใด เพราะสุขกับทุกข์ ดีกับชั่วอยู่กับเรา พลิกเพื่อแก้ ตัวเองเป็นอะไรไป นั่นละพระท่านหาที่พึ่งท่านอยู่ในป่าในเขาสงบเงียบ

ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในป่าในเขา ไม่ค่อยมีภัยนะ มีแต่คุณเป็นหลักธรรมชาติ ต้นไม้ ภูเขา ลำธารต่างๆ เป็นที่อยู่อาศัยด้วยความราบรื่นและบำเพ็ญสะดวกทั้งนั้น เพราะฉะนั้นท่านถึงไล่เข้าไปอยู่ในป่า แล้วให้ทำความอดสำหรับพยายามอยู่และบำเพ็ญใน สถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเกิด นุ่นนะฟังซิ ไม่มีคำว่าจิตจาง นี่ละท่านไปเสาะแสวงหา ความสุข พุทธิ ธมฺมํ สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ ของพวกเรามาจากแดนแห่งป่าทั้งนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้ในป่า ธรรมอุบัติขึ้นในพระทัยพระพุทธเจ้าที่อยู่ในป่า พระสงฆ์สาวกไป ศึกษาอบรมจากพระพุทธเจ้าแล้วไปบำเพ็ญ บรรลุธรรมอยู่ในป่าๆ ตลอดมา เพราะฉะนั้น ท่านจึงสอนให้อยู่ในป่า นั่นละเพื่อนพึ่งเป็นพึ่งตายแท้ๆ ผู้พึ่งเป็นพึ่งตายจุดลากเราให้พ้น จากทุกข์ ท่านได้ธรรมเข้าครองใจแล้วอบอุ่น

อย่างอื่นอย่างใดไม่ได้ประมาท เราอยู่ในโลก อยู่ในบ้านในเรือนต้องอาศัยบ้าน อาศัยเรือน เครื่องนุ่งห่มใช้สอย อันนี้เป็นเรื่องของส่วนร่างกาย แต่ส่วนเรื่องของธรรมซึ่งเป็นอยู่ภายในใจนี้ลึกซึ้งมาก ถ้ามีธรรมอยู่ไหนสบายหมด ถ้าไม่มีธรรมลำบากนะ ถ้ามี ธรรมแล้วสะดวกสบายหมด เย็นสบายๆ นี้เรียกว่าที่พึ่งคือธรรม เป็นที่พึ่งเป็นพึ่งตายได้ จริงๆ พิจารณาย้อนหน้าย้อนหลังในการบำเพ็ญ พระพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ทั้งหลายพา บำเพ็ญมา เวลาประจักษ์ให้กระเทือนถึงกันแล้ว เราบำเพ็ญนี่นะสำคัญ เราเป็นผู้บำเพ็ญ เสียเอง

ได้ยินแต่ข่าวแต่คราวแต่ตำรับตำราท่านแสดงไว้ เราไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้อง เราไม่ได้ ทำ เราก็ดูไม่ได้สัมผัสสัมพันธ์ เรื่องจึงไม่กระเทือนถึงกัน ก็เพียงได้ยินได้ฟังไปเท่านั้น จิตๆ ซีดๆ ไปเสีย ถ้าเราก็อำนาจด้วย ท่านสอนอย่างนั้นด้วย เราก็อำนาจอย่างนั้นด้วย ที่นี้ความรู้ ความเห็นความเป็น ผลจะเกิดขึ้นจากที่ท่านสอนไว้แล้ว ตามที่เราทำตามท่านแล้ว มันก็ กระเทือนถึงกันๆ สดๆ ร้อนๆ

อย่างพระพุทธเจ้าพาอยู่ในป่าจิตซัดเมื่อไร ไม่ได้จิตซัดของผู้บำเพ็ญในป่า ไปอยู่ใน ป่าเหมือนกวางเหมือนอีแก่ไม่ได้นะ อยู่แบบพระ อยู่ที่ไหนสะดวกสบาย เย็น ภายในจิตใจ

ไหลเข้ามาๆ ความสว่างไสวภายในจิตใจค่อยเด่นดวงขึ้นๆ ที่นี้อยู่ที่ไหนสบายหมด นั่งอยู่บนหินบนเขา ตามถ้ำเงื่อมผาที่ไหน เหมือนสิ่งเหล่านั้นไม่มี มีแต่ความสว่างครอบคลุมไปหมดเลยๆ มันไม่ได้ไปหมายเลยละ ต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศ ในถ้ำ ที่ไหนก็ดี มีแต่อันนี้ครอบคลุมไปหมดๆ สว่าง นี่ละธรรมเกิดในใจ จิตตภาวนาจ่อเข้าไปหามหาเหตุ มหาเหตุคือกิเลสกับธรรมอยู่ด้วยกัน แต่ธรรมยังออกไม่ได้ กิเลสครอบงำเผาะอยู่ตลอดเวลา โลกจึงร้อนตลอดเวลา เพราะมีแต่กิเลสเผาหัวใจ

ที่นี้พอธรรมจ่อเข้าไป เฉพาะอย่างยิ่งคือจิตตภาวนาเป็นสิ่งที่รู้ได้ชัดจริงๆ ไม่สงสัย พอจิตตภาวนาสติจ่อเข้าไป หาตัวจิตตัวมันติดมันดิน เพราะกิเลสเผา มัน กิเลสอยู่ในใจเผาหัวใจ ติดดิน พอธรรมจ่อเข้าไปเป็นน้ำดับไฟ แสงสว่างไปพร้อมๆ กัน แล้วค่อยเบิกกว้าง ออก ชำระล้างออก จิตใจค่อยสว่างออกไป น้ำดับไฟก็ดับไป ไฟคือกิเลส น้ำคือธรรมดับไปๆ เย็นเข้าไปๆ ต่อไปใจดวงนี้ก็เห็นชัดละที่นี้

นี่ละมหาเหตุอยู่ที่ใจ ท่านทั้งหลายดูให้ดี เรื่อยๆ ไปดูต้นไม้ภูเขา ท้องฟ้ามหาสมุทร ไม่มีอะไรกว้างยิ่งกว่าใจ ใจนี้กว้างมาก เรื่องของกองทุกข์ก็กว้างเช่นเดียวกับใจ คิดไปถึงไหนสร้างกองทุกข์มาให้ตัวเองถึงนั้น ที่นี้เวลาธรรมกระจายออกไปถึงไหนสร้างแต่ความสุขมาสู่ตัวเองๆ ตลอดเวลา ที่นี้จะรวมเข้ามาๆ เข้ามาถึงธรรมที่เป็นธรรมส่วนละเอียด ที่นี้ครอบกิเลสนะ เรื่องกิเลสที่เป็นพินเป็นไฟอยู่ในหัวใจกลายเป็นน้ำดับไฟ เป็นแสงสว่างขึ้นที่ใจแทนกันๆ

ที่นี้ครอบความทุกข์ความทรมานพินไฟทั้งหลายที่อยู่ในใจไปโดยลำดับลำดับ ไปที่ไหนเลยมีแต่ความสว่างไปหมด สว่างที่หัวใจ พระอาทิตย์ร้อยดวงสู่อำนาจดวงเดียวไม่ได้ สว่างจ้าครอบกระทั่งโลกพระอาทิตย์อีก จะว่าอะไรใจ อยู่ที่ไหนสบายๆ นี่ละที่พึงของใจจริง ๆ คือธรรม ขอให้จ่อเข้าไปเถอะ มีอยู่กับทุกคนที่พูดเหล่านี้ กิเลสก็มี ธรรมก็มี ให้เอาเครื่องมือที่พระพุทธเจ้าสอนนี้ไปปฏิบัติเถอะ พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้วหาที่ค้านไม่ได้เลย ต้องทดสอบกันทางภาคปฏิบัติ มีจิตตภาวนาเป็นสำคัญ

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยจิตตภาวนา พระสงฆ์สาวกตรัสรู้ด้วยจิตตภาวนา สังฆารกิลสงฆ์ทั้งหลายด้วยจิตตภาวนา ที่นี้เรานำมาปฏิบัติ ปฏิบัติแบบเดียวกันมันก็ต้องเป็นแบบเดียวกันไปตามนิสสัยวาสนาของเราไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น จนกระทั่งมันเบิกกว้างออกหมด โลกธาตุที่นี้ขึ้นมาแล้วนะ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนมานพ ๑๖ คน โมฆราช นั้น

สุภณฺโฑ โลกํ อเวกฺขสฺสุ โมฆราช สทา สโต
 อตฺตานุทฺติจฺฉี อุหจฺจ เหว มจฺจตุตโร สียา

เอว โลก อเวกษนุดิ มจจุราชาน ปสฺสตี.

ดูก่อนโมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังชิตติทุกเมื่อ ขาดเมื่อไร พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอัตตานุทิฏฐิคือภูเขากูเรา ความเห็นว่าเป็นเขาเป็นเรา เป็นสัตว์เป็นบุคคลนี้ออกเสีย จะฟังข้ามพ้นจากพญามัจจุราชคือความเกิดความตายซึ่งหายไป ด้วยกองทุกข์นี้เสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าอยู่อย่างนี้ เมื่อโมฆราชพิจารณาแล้วจิตพระโมฆราชก็จำขึ้นเป็นแบบเดียวกัน ดังที่พระพุทธเจ้าสอน

ที่นี้ผู้ปฏิบัติก็เหมือนพระโมฆราช จิตอันเดียวกันนั้นละถูกปิดบังอยู่ด้วยกิเลส เปิดกิเลสออกกลายเป็นจิตว่างเปล่าสูญเปล่าหมดด้วยกัน ทรงได้ด้วยกัน จิตไม่มีเพศ ไม่มีวัย ถึงขั้นที่จะรู้แล้ว วยทานกำหนดไว้เป็นเครื่องมือที่จะเบิกกว้างออกไป วยก็ตั้งแต่อายุ ๗ ขวบขึ้นไป นี่เรียกว่าเครื่องมือที่จะเบิกกว้างมรรคผลนิพพานสมบูรณ์ได้แล้ว เพราะฉะนั้นผู้บรรลุตั้งแต่อายุ ๗ ขวบจึงมีตั้งแต่นั้นเรื่อย ๆ ไป นี่ละเครื่องมือสมบูรณ์แล้วที่จะบุกเบิกมรรคผลนิพพาน พอได้ก็ได้เรื่อยมา

พอว่าบทนี้มา สุกฺขญโต โลก ก็จำขึ้นมาเลย พิจารณาเรื่องเหล่านี้ เราก็เคยพูดแล้ว เรื่องการพิจารณา ตั้งแต่เรื่องตนเรื่องตัว เรื่องเขาเรื่องเรา พิจารณาตีออก ๆ แดกกระจายออกไปหมด เรื่องสกลกายทั้งหญิงทั้งชาย ทั้งเขาทั้งเรา ต้นไม้ภูเขา เป็นวัตถุด้วยกัน พิจารณาด้วยอรรถด้วยธรรม สติปัญญา ขึ้นต้นตั้งแต่เรื่องความรักความชัง เข้าสู่อสุภังทุกขิ อนิจจัง อนตตา ตีลงไป ๆ แดกกระจัดกระจายลงไป หมดสภาพแห่งวัตถุทั้งหลาย ภายในจิตใจ ข้ามไปแล้ว ยังเหลือแต่นามธรรม จิตเป็นจิตที่ว่างเปล่าไปแล้วที่นี้ วัตถุปิดบังจิตใจ พิจารณาด้วยอสุภังทุกขิ อนิจจัง อนตตา แล้วก็เบิกกว้างออก ๆ ดับสิ่งนี้ลงไป เป็นของว่างเปล่าไปเลย นี่ขั้นของจิต ฟังเอานะ พุดถอดออกมาจากเวทีทีเดียว

พอหมดสภาพวัตถุทั้งหลาย อตฺตานุทิฏฐิ อุหฺจฺจ สภาพของต้นไม้ภูเขา ของเขาของเรา ภูเขากูเรา ตีแตกออกไปๆ แล้วก็ถอนออกหมดสิ่งเหล่านี้ แล้วก็หลุดพ้นจากพญามัจจุราช นั้นเห็นไหมละ จิตมองดูโลกนี้ว่างเปล่าไปหมด สูญไปหมด จิตนี้สว่างจำครอบโลกธาตุไปหมดเลย จิตใดก็ตามอย่างไรแต่จิตโมฆราชเลย จิตเราจิตท่าน พระพุทธเจ้าสอนลงในจุดเดียวกันเพื่อความสูญความว่างและความพ้นทุกข์อย่างเดียวกัน ไม่มีเพศหญิงเพศชาย เมื่อนำไปปฏิบัติแล้วจิตก็ว่างและถอนออกมาเลย เราไม่สงสัยพระโมฆราช จิตดวงเดียวเท่านั้นเป็นได้ทั่วโลก มานพ ๑๖ คนเอาโมฆราชมาเป็นตัวอย่าง เป็นชื่อเฉยๆ จิตเป็นจิตเหมือนกันหมด เข้าถึงขั้นนั้นได้ด้วยกัน ถ้าพิจารณาตามนี้แล้ว สุกฺขญโต โลก อเวกษนุดิ ว่างไปหมดเหมือนกัน พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย เป็นจิตเหมือนพระโมฆราช

พระพุทธเจ้าสอนพระโมฆราชมาก่อน พระโมฆราชรู้แล้วก็เหมือนเป็นพวกเราพวกท่าน เหมือนกัน เมื่อตามกันไปแล้วก็ เป็น สุธมฺมโต โลกั อเวกขสฺสุ ว่างหมต

ที่แรกวัตถุต่างๆ ปิดบัง ต่อไปทำลายอันนี้ลงหมด ผ่านพ้นไปได้ด้วยวิปัสสนา ทำลายกองเขากองเรา ภูเขากูเราได้ เหลือแต่นามธรรม นามธรรมก็เข้าไปหาใจ อยู่ที่ใจนั้น คืออวิชชา ตีเข้าไป มันออกมาสายหยาบ สายกลาง สายละเอียด สายหยาบก็คือสายดั้น วัตถุ สายกลาง ละเอียดเข้าไปคือด้านนามธรรม พิจารณาเข้าไปถึงอวิชชา พอเข้าถึงต้นรากของมันคืออวิชชาขาดสะบั้นลงไปแล้วว่างหมดเลย

นี่ละ สุธมฺมโต โลกั มาสมบุรณ์แบบเอาตรงนี้ พออวิชชาขาดสะบั้นลงไปนี่โลกเป็นของว่างเปล่า ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้าพระองค์ใดก็ตาม เป็นแบบเดียวกันหมด ไม่มีองค์ไหนต่างกัน เพราะฉะนั้นบรรดาพระอรหันต์ท่านจึงไม่สงสัยพระพุทธเจ้า กระเทือนถึงพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ และพระอรหันต์ทุกองค์ เป็นอันเดียวกันหมดเลย ท่านจะไปถามหาอะไร ธรรมเป็นของสดๆ ร้อนๆ อย่างนี้ ถ้าตั้งใจปฏิบัติจะเป็นอย่างนี้แน่นอน เช่นเดียวกับกิเลสสดๆ ร้อนๆ ใครคว่ำหากิเลสจะเป็นไฟขึ้นมาทันทีๆ คว่ำหาอรรถาธรรมเป็นน้ำดับไฟก็ดับกันได้ทันทีเช่นเดียวกัน จงพากันนำไปปฏิบัตินะ

นี่เราจนจะตายแล้วยังมีแต่ความหวังใยประชาชนบรรดาโลกทั้งหลาย แทนที่จะมาหวังตัวเอง เรบอกเราไม่มี เราไม่มีจริงๆ เวลาที่อยู่นี้จะว่าหวังหวังมันอะไรเราก็ไม่เคยมี มีแต่ถือน้ำมันเป็นภาระสุดท้ายคือธาตุขันธ์นี้ เห็นชัดๆ อย่างนี้เลย จิตผ่านหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ขันธ์กับจิตนี้มันเกี่ยวโยงกันด้วยความรับผิดชอบ ไม่ได้เกี่ยวโยงกันด้วยอุปาทานนะ ด้วยความรับผิดชอบ เป็นสัญญาตญาณที่รับผิดชอบกัน

ยกตัวอย่างเช่น ปุณฺชนคนธรรมดาเรา กับพระอรหันต์เดินตามทางไปสั่นจะหกล้มนี้ คนที่มีกิเลสปุณฺชนก็ช่วยตัวเองสุดเหวี่ยง ไม่ควรล้มไม่ยอมให้ล้ม พระอรหันต์ก็เหมือนกัน ท่านจะช่วยท่านสุดเหวี่ยงเหมือนกัน ไม่ควรล้มท่านจะไม่ยอมล้ม เข้าใจไหมละ ช่วยตัวเอง อันนี้เป็นสัญญาตญาณ ของพระอรหันต์เป็นสัญญาตญาณไม่ยึดไม่ถือ แต่ก็เป็น การช่วยตัวเองอยู่อย่างนั้น ไม่เหมือนปุณฺชน ปุณฺชนนี้ยึดด้วยถือด้วย ทุกอย่างอยู่ในนั้นหมด กิริยานี้เหมือนกัน การช่วยตัวเองอย่างนี้เหมือนกัน ไม่ควรล้มไม่ให้ล้ม เดินก้าวลงไปจะไปเหยียบงู เช่นรากไม้นี้ก้าวนี้โดดฝั่งทันทีเลย พระอรหันต์ก็ตามเป็นปุณฺชนก็ตาม จะเหยียบลงถูกงู นึกว่าเป็นงูแม่แต่รากไม้ก็ตาม เมื่อเข้าใจว่างูแล้วโดดผางเลย เป็นเหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่าจิตใจของปุณฺชนกับพระอรหันต์ต่างกัน จิตใจปุณฺชนนี้ร้อนวูบเลยด้วยความตกอกตกใจ

สุดขีด แต่ของพระอรหันต์ท่านเพียงแยะเท่านั้นมีเท่านั้น คือขั้นเตือนแยะ จิตของท่านไม่มีอะไรแล้ว อันนี้เหมือนกัน

เราพูดถึงเรื่องราวเราเป็นห่วงโลก ห่วงมากจริงๆ ไม่ใช่ธรรมดา แทนที่จะมาห่วงเรา เราบอกเราไม่มี เห็นแต่สิ่งนี้เป็นภัยต่อเรา มันก็ไม่ได้บอกว่ามันเป็นภัย จิตก็รู้ว่ามันไม่ได้บอกว่ามันเป็นภัย ใจก็ไม่ถือว่าเป็นคู่ต่อสู้กัน หากเป็นสิ่งที่รับผิดชอบกันในขั้นห้า อ้อ สมมุติทั้งหมดนี้มารวมอยู่ขั้นห้า นั้น ทุกสิ่งทุกอย่างผ่านไปหมด ขั้นห้าก็ผ่านไปแล้ว แต่ความรับผิดชอบในสัญญาตญาณไม่ผ่าน ยังรับผิดชอบกันอยู่

กิริยาอาการที่ปฏิบัติต่อธาตุต่อขั้นจึงเหมือนกันกับคนทั่วๆ ไป เพราะอันนี้เป็นสมมุติ สิ่งที่มาเกี่ยวข้องกับอันนี้ก็เหมือนกัน มันก็ปฏิบัติกันอย่างนั้นเรื่อยมา ส่วนจิตที่พ้นจากสมมุติแล้วไม่มีอะไรที่จะกล่าวถึงเลยแหละ ผ่านไปหมดแล้ว ส่วนขั้นที่ยังมีมันก็แสดงในตัวของมัน เจ็บนั้นปวดนี้ เจ็บท้องปวดศีรษะ อยากหลับอยากนอน มีขบมีถ่าย เป็นเรื่องของขั้น จิตที่พ้นไปแล้วก็ต้องปฏิบัติตามที่อยู่ชั้นแหละ จึงว่าสมมุตินี้มารวมอยู่ในขั้นเป็นสุดท้าย เพราะหมดไม่มีอะไรเหลือเรื่องสมมุติ แต่ที่สัมผัสสัมพันธ์กันอยู่เรื่อยๆ ตลอดมานั้นคือขั้นห้า ร่างกายของเรา มันหากมีของมัน เป็นอยู่อย่างนั้นตลอด

จนกระทั่งขั้นห้านี้ยุติลงในวันวาระสุดท้าย คือลมหายใจขาดไปลงไป เรียกว่าตาย พอตายนี้สมมุติทั้งหมดที่อยู่ในขั้นนี้ รวมมาหมดสมมุติทั้งหลายมาอยู่ในขั้น ให้รับผิดชอบ พอลมหายใจขาดลงไปเท่านั้น เรียกว่าขั้นนี้ระงับลงไปแล้ว สมมุติดับลงไปแล้ว จิตตวิมุตติผ่านออกไปแล้ว ความรับผิดชอบไม่มี นั่นเป็นวาระสุดท้ายของสมมุติที่พระอรหันต์ท่านครองอยู่

เวลาลมหายใจขาด นั่นละเป็นครั้งสุดท้ายในสมมุติ จะหมดลงในจุดนั้นทันทีทันใด จากนั้นก็เป็นวิมุตติแล้ว เพราะจิตของท่านเป็นวิมุตติอยู่ในขั้นอยู่แล้ว นี่ละสมมุติหมด มีแต่เรื่องวิมุตติออกแล้ว นั่นท่านไป นี่ละทำลงไปจะรู้ได้ด้วยกันทุกคน สิ่งเหล่านี้ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า กระเทือนถึงกันหมด เพราะฉะนั้นพระอรหันต์กับพระพุทธเจ้าท่านจึงไม่อะไรสงสัยกัน เท่ากับแม่น้ำมหาสมุทร เอามือจ๋อลงไปตรงไหนก็เป็นมหาสมุทรเหมือนกันหมด แล้วไปสงสัยมหาสมุทรจุดไหนมุมใดไม่มี จ๋อลงตรงไหนก็เป็นแม่น้ำมหาสมุทร แล้วจะสงสัยอะไรว่านี่เป็นน้ำประเภทไหน ไม่มี ในแม่น้ำนั้นเป็นมหาสมุทรด้วยกัน

จิตตวิมุตติผางเข้าถึงกันแล้วเป็นมหาวิมุตติมหานิพพานเหมือนกันหมด กระเทือนถึงกันหมด ท่านจึงไม่สงสัยกันว่าจะเป็นเกาะเป็นดอนที่ตรงไหนชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำ

เรื่องสมมุติทั้งหมด ธรรมชาตินั้นมีแต่ นตฺธิ เสยฺโยว ปาปิโย ความยิ่งหย่อนแห่งความบริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้านั้นเสมอกันหมด ไม่มีใครยิ่งหย่อนต่างกันเลย อันนี้เหมือนกัน

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์จึงกระเทือนถึงกันหมด ให้พากันจำเอานะ ธรรมเหล่านี้เป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ ของผู้ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ จะพ้นทุกข์ได้ด้วยสวากขาตธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ให้ก้าวเดินตาม ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนให้พากันก้าวนะ อย่าเห็นแก่ว่าเป็นความลำบาก ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสเป็นตายไปเท่าไรมันก็ไม่ว่าลำบาก ถ้าเป็นเรื่องของธรรมเป็นไปเพื่อดีบเพื่อดีเพื่อพ้นจากทุกข์ว่าลำบาก ๆ เราน้อยากตีปากเอานะมันโมโห ผู้สอนมันโมโห พากันจำเอานะ เอาละเอาแค่นั้นแหละเหนื่อย

ผู้กำกับ จากนสพ.พิมพ์ไทย หัวข้อเรื่องว่า

หลวงตาบอกว่าดูวัดให้ดูตัวเอง

เมื่อวานนี้เป็นวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๑ เป็นวันมหาปวารณา พอได้สดับธรรมะของพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ซึ่งแสดงโปรดญาติโยม ณ วัดป่าบ้านตาดแล้ว ให้อ่านรู้สึกอึ้งอึ้งเบิกบานใจ จึงขอนำเทศนาในบางตอนขององค์หลวงตามาบอกกล่าวต่อท่านผู้ชมโดยย่อต่อไปนี้

เวลานี้ก็เข้ามาถึงจุดภักตร์ก็ป็นมีพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ มาถึง ๔ พระองค์นี้แล้ว พระสมณโคดมของเรา องค์ที่ ๕ พระอริยมตไตรย นี้เรียงลำดับในภักตร์ก็ป็นนี้ เราก็ได้เข้ามาสู่วงพุทธศาสนา เกิดมาในชาติมนุษย์นี้ก็ได้อุปพระพุทธศาสนา พร้อมกับความเชื่อ ความเคารพเลื่อมใส เรียกว่าเป็นบุญเป็นกุศลของเราอย่างมากมาย สัตว์ทั้งหลายมีจำนวนสักเท่าไร ๆ พลาดทั้งนั้น แม้มนุษย์ด้วยกันก็ยังพลาดทั่วโลกดินแดน พลาดจากของจริง เราเอาของจริงมาพูด ไม่เหยียบย่ำทำลาย ไม่ยกไม่ย่อ อะไรที่ผิดจากความจริงเอาความจริงมาพูดทั้งนั้นจึงเรียกว่าศาสนธรรม เวลานี้ธรรมและวินัยนี้แลเป็นศาสดาของพวกเราทั้งหลาย แทนพระพุทธเจ้าเวลาพระองค์ปรินิพพานไปแล้ว จึงขอให้ปฏิบัติได้เป็นคนดีมีศีลมีธรรม จะมีความหมายในจิตในใจ

ใจนี้เป็นนันทองเที่ยว สิ่งอยู่ในร่างของสัตว์ของบุคคลทั่วไปหมด ไม่มีเว้นที่จิตจะไม่เข้าถึง นอกจากขอนแก่นเท่านั้นไม่ภูเขาคิดไม่เข้าถึง แต่จิตใจของมนุษย์และสัตว์แทรกอยู่ในร่างของมนุษย์และสัตว์ทุกๆ แห่งไป อันนี้พาให้เราตะเกียกตะกายไปด้วยความล้มลุกคลุกคลาน เพราะไปตามกิเลสที่แทรกอยู่ในจิต จุดลากจิตให้ไปในทางที่ผิด ก็นำเราไปในทางที่ผิดที่พลาด เกิดภพใดชาติใดแทนที่จะประสบความสำเร็จ กลายเป็นความ

ผิดพลาดไปเรื่อย ๆ เพราะกิเลสพาให้ผิดพลาด ธรรมไม่พาให้ผิดพลาด จึงขอให้ยึดหลักธรรมให้ดีทุกคน ๆ นี้พูดตรง ๆ พูดอย่างตรงไปตรงมาเป็นภาษาธรรม

หลวงตาบัวจวนจะตายแล้ว ไม่ได้อยู่คำฟ้า ท่านทั้งหลายก็ไม่ได้อยู่คำฟ้า จะถูกไฟเผาด้วยกันนั่นแหละ ไฟเผาหรือถมดินกลบดินฝังกันไปอย่างนั้น เวลามีสีวิตอยู่นี้ให้ทำความดีเสีย จิตนี้ไฟเผาไม่ได้นะ แต่กิเลสเผาได้ นั่นให้พากันจำ จิตนี้ไฟเผาไม่ได้ แต่ไฟกิเลสนั้นเผาได้ ๆ ตกนรกอเวจีได้ คำพูดที่ว่านรกอเวจี บาป บุญ สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เป็นคำพูดของจอมปราชญ์ที่ฉลาดแหลมคมสุดยอดแล้ว ทรงธรรมเหล่านี้ไว้เรียบร้อยแล้วนำมาสอนโลกด้วยความสัตย์ความจริง หรือจะเรียกว่าทำทาสัตว์โลกหูหนวกตาบอดก็ได้ เพราะพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์นั้นเป็น โลกวิทู รู้แจ้งเห็นจริงทุกสัดทุกส่วน สอนจึงไม่ผิด ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจ

ไปเที่ยววัดเที่ยววาอย่าไปเที่ยวเตร็ดเตร่เร่ร่อนไปหาดูตั้งแต่พระ พระท่านเป็นยังงีองค์นั้นเป็นยังงี องค์นี้เป็นยังงี ตัวเองไม่สนใจดู นี่ละผิดพลาดตรงนี้ ไปดูวัดให้ดูตัวเอง วัดใดท่านปฏิบัติอย่างไร ๆ แล้วก็นำมาเป็นคติเครื่องเตือนใจตน นี่เรียกว่าไปวัดไปวา อย่าไปเที่ยวเตร็ดเตร่เร่ร่อนด้วยความคึกความคะนอง ถ้าวัดเป็นสนามกีฬา สนามที่เล่นเพลิดเพลินใช้ไม่ได้ ให้พากันดู มาดูพระเป็นยังงีพระ พระมีหลายพระ พระมีแต่หัวโล้น ๆ ครองผ้าเหลืองอาศัยชาวบ้านเขากิน อวดตนอวดตัวก็มีเยอะในประเทศไทยของเรา

พระผู้ตั้งใจปฏิบัติดีตามทางของศาสดาเรียกว่าพระแท้ พระสุปฏิปันโน ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ ปฏิบัติเป็นอัญชลีกรรมได้ โลกกราบไหว้บูชาเป็นที่สนิทใจอย่างนี้ก็มี พระของตถาคตเป็นพระประเภทเหล่านี้ พระของเทวทัตเป็นพระประเภทแหวกแนวให้คัดเลือกเอา หูมีตามิไปวัดใดดู เป็นวัดก็มี เป็นส้วมเป็นถานก็มีให้คัดเลือกเอา วัดนี้เป็นสถานที่อบรมศีลธรรมเพื่อความดีงามแก่ผู้ที่เข้าไปอยู่ในสถานที่นั้น ท่านเรียกว่าวัด

ถ้าผู้ไปอยู่ในวัดนั้นปฏิบัติตัวไม่มีศีลมีธรรม ไม่มีขอบมีเขต ปฏิบัติตัวเหลวแหลกแหวกแนว นั่นเป็นมูตรเป็นคูอยู่ในวัด วัดก็กลายเป็นส้วมเป็นถาน มูตรคูคือพระคือเณรเราอย่างนี้ก็มี เป็นวัดแท้เป็นพระแท้ ปฏิบัติเป็นศีลเป็นธรรมแท้ก็มี ให้พากันคัดกันคัดเลือกเอา หูมีตามิทุกคน อย่าไปเที่ยวดูคนนั้นไม่ดีคนนี้ไม่ดี ตัวเองไม่ดู ดูอะไรที่ไหนให้มาเป็นคติเครื่องเตือนใจตนเอง แล้วจะเป็นคนดี ๆ มีคติธรรมติดตัวไปเรื่อย ๆ

เรามีธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษา ไปที่ไหนหลับตื่นลืมตามีความผาสุกเย็นใจ เราได้ทำบุญให้ทาน รักษาศีล ภาวนา ไปโลกหน้าก็ไปเสวยความดีของเราที่สร้างมาตั้งแต่ชาติ

นี้ไปแล้ว จึงขอให้ท่านทั้งหลายยึดไว้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ ไปวัดไปวาไปที่ไหนให้มีภูมิ
เกณฑ์ ให้มีสิริมงคลติดตัวไป เอาละวันนี้ให้พร สาธุ

ณ หนูแก้ว

หลวงตา ดีแล้ววันนี้ ย่อ ๆ แต่ดีนะ เป็นสาระสำคัญดี

ผู้กำกับ อันนี้หนังสือที่หลวงตาเทศน์อบรมฆราวาส เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๗
ชื่อเรื่องว่า “เจ็บแล้วต้องเข็ด” เขาพิมพ์เป็นเล่มเรียบร้อยแล้วครับ แจกทั่ว ๆ ไปแล้วครับ

หลวงตา เอ้อ อันนี้ดี เป็นประโยชน์ทั้งชาติ ทั้งศาสนา ทั้งพระมหากษัตริย์ ครอบ
หมด ใครทำให้เมืองไทยจม ปี ๒๕๔๐ ใครเป็นผู้ทำชาติให้จม รัฐบาลไหน ถามลงไปหาดัน
ตอมันซิ จึงเตือนให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟัง พรรคสองพรรคนี้เป็นพรรคอันเดียวกัน
พรรคประชาธิปไตยเป็นแขนซ้าย พรรคมหาชนเป็นแขนขวา เจ็บแล้วให้เข็ด ให้ลราบ ไม่
เข็ดจมอีก ๆ ๆ จำให้ดี

มันต้องอย่างนั้นซิ เตือน ธรรมตรงไปตรงมานี้ ใครทำให้จมถมหาดันตอมัน เจ็บ
แล้วให้เข็ด ใครทำให้ตื่นให้ฟื้นขึ้นมา เมื่อถูกแล้วยึด ความหมายว่าอย่างนั้นเข้าใจไหมละ
ยึดเพื่อชาติของเรา ศาสนา พระมหากษัตริย์ของเรา ไม่ได้ยึดเพื่อใคร

เวลานี้เราต้องการให้ทองคำเราเป็นน้ำไหลซึม เข้าสู่คลังหลวงของเรา เพราะคลัง
หลวงของเรายังบกพร่องทองคำอยู่มากทีเดียว ทีนี้เวลาเราได้ทองเป็นกอบเป็นกำตามพี่
น้องทั้งหลายที่ได้บริจาคมาด้วยความรักชาติ ความเสียสละเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว เราก็ก
พอใจในจุดนี้แล้ว แต่จุดนี้เป็นจุดใหญ่โตมาก เมื่อผ่านลงไปแล้วควรจะได้เล็ก ๆ น้อย ๆ
เสริมเข้าไป ๆ เพื่อคลังหลวงของเราที่บกพร่องอยู่บ้างได้หนุนกัน ๆ ขึ้น เวลานี้จึงได้บอกให้
บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบ ให้เป็นประเภททองคำน้ำไหลซึม

เราไม่บอกไม่กล่าว ไม่บังคับบัญชาเหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนไปที่ไหนตีกระเป๋านั้น ตี
กระเป๋านี้ ไหนทองคำ ไหนดอลลาร์ เตี้ยนี้ไม่เอา อย่างมากก็เพียงอออดอันเอาเท่านั้น ให้
ค่อยไหลซึมมา จะเป็นโอกาสอันดีงามที่สุดในคราวนี้ ถ้าผ่านนี้แล้วจะไม่ได้ทองคำนะ เรา
คิดเป็นห่วงชาติไทย เราเข้าไปดูทองคำเอง กระเทือนมาตั้งแต่บัดนั้น เพราะฉะนั้นทองคำ
จึงกระเทือนโลกมาก จนกระทั่งได้ ๑๑ ตัน ๓๗ กิโลกรัม เรียบร้อยแล้วเข้าสู่คลังหลวง
เวลานี้ได้มาทองคำประเภทไหลซึม ดูเหมือนจะไม่ต่ำกว่า ๑๕ กิโลแล้วมั้ง คงไม่ต่ำกว่า ๑๕
กิโลแล้วเวลานี้ ค่อยไหลซึมเข้ามา เรื่อย ๆ อย่างนี้ละ อันนี้เราเปิดแยมเอาไว้ ถ้าเปิดมากไม่
มีคนให้มันขายหน้าเข้าใจไหม ต้องเปิดแยมค่อยไหลเข้ามา นี้ เข้าใจหรือ

เวลานี้อินเทอร์เน็ตของเรากำลังออกทั่วโลก กำลังกระจายเวลานี้ กำลังกระจายไปหมดเลย กว้างขวางออกเป็นลำดับ สัมกับเจตนาของเราที่ช่วยชาติคราวนี้ เราลงจุดธรรมะเป็นจุดที่หนึ่งอย่างเจียบๆ ในหัวใจของเรา วัตถุประสงค์จะเปิดเผยก็ตาม แต่เป็นเรื่องเล็กน้อยกว่าธรรมที่จะเข้าสู่หัวใจของโลก อันนี้เข้าสู่เมืองไทยเรา คลังหลวงของชาติไทยเรา วัตถุประสงค์นี้จะเข้าสู่หัวใจของโลกทุกๆ ไป เราคิดไว้หมด ที่นี่ก็เริ่มกระจายไปตามที่คิดไว้เรียบร้อยแล้ว ธรรมะกำลังออกเวลานี้ ออกทั่วไปเลย กว้างขวางไปเรื่อยๆ เมืองเราก็ทั่วประเทศ แล้วยังออกเมืองนอกอีก ไปละที่นี่

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz